

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Det Lovforslag, der hermed fremsættes, er i alt væsentligt overensstemmende med det Lovudkast, der i sin Tid fremsattes som en Del af Betænkningen fra Kommissionen angaaende Statstilsyn med Børneopdragelsen. De Forhold, som Kommissionen ved Udkastets Affattelse havde for Øje, have vel i en og anden Retning ændret sig noget i Løbet af de 9 Aar, der ere hengaaede siden da, men ikke paa en Måde, der kan rokke ved Hovedtrækkene af den af Kommissionen anbefalede Ordning. Hvad der navnlig falder i Øjnene, er den fyldigere Udvikling, der er foregaaet af det private Initiativ, og som dels har fremkaldt en Række af ny Foretagender til bedste for de forsømte, vanartede eller forbryderske Børn, dels ogsaa har samlet de forskellige Foretagender under visse fælles Organisationer, mellem hvilke der atter har fundet et for Sagens Fremgang lykkebringende Samarbejde Sted. Den Opgave, Lovforslaget har stillet sig, er derved for saa vidt bleven lettet, som det omfattende private Initiativ ikke blot frembringer forøget Garanti for, at de Forhold, der paakalde Forsorgen, ikke forblive skjulte, men ogsaa paa Forhaand har skabt den overvejende Del af de Institutioner, der kræves for praktisk at kunne gennemføre Forsorgen. Men denne Omstændighed har ikke overflødiggjort Lovgivningsmagtens Indgriben, idet tværtimod Kravene til denne maa blive i alt væsentligt de samme som af Kommissionen forudsat. Lovgivningen maa skabe Organer, der have tilstrækkelig Myndighed til at gennemføre Forsorgen, hvor denne støder paa Hindringer, — Organer, hvorigennem navnlig den Hindring, der hidtil i mange Tilfælde har ligget i ukloge eller uværdige Forældres Modstand saa vel som i den skarpe Grænse ved det fyldte 18 Aar, kan fjernes under betryggende Hensynstagen til de forskellige Sider. Den af Kommissionen foreslaaede Organisation af Værgeraad og Overværgeraad med tilstrækkelig Myndighed i dette Øjemed har Regeringen i alle

Hovedtrækkene fuldt ud kunnet slutte sig til. Hvor vidt end dernæst det private Initiativ ved Offerberedvillighed fra mange Sider er naaet frem, er Forholdet dog stadig — og vil antagelig ogsaa i Fremtiden blive det — at der er Foranstaltninger, hvor det private Initiativ ikke strækker til, baade saaledes at det vil kræve Statens Støtte i det hele gennem Tilskud — hvorefter for Tiden talrige Bevillinger paa de aarlige Finanslove aflægge Vidnesbyrd — og at Staten maa tage de Sider op, som det private Initiativ har maattet lade ligge. I sidstnævnte Henseende vil der eventuelt navnlig blive Tale om, at Staten maa tilvejebringe den eller de Anstalter, hvor de forholdsvis ældre, mere forhærdede eller særlig vanskelige Personer maa finde Anbringelse (jfr. herom nærmere nedenfor).

Som det allerede fremgaar af det anførte, vil Regeringen med Hensyn til de Betragtninger, der helt igennem have været bestemmende ved Lovforslagets Fremsættelse, kunne henvise til de fyldige Udtalelser og Drøftelser i selve Kommissionsbetænkningen, der i sin Tid har været stillet Rigsdagens Medlemmer. Det bliver her kun nødvendigt at gøre Rede for de enkelte Ændringer, der ere foretagne i Forhold til Kommissionsudkastet.

Det skal i saa Henseende bemærkes, at da der i det samtidig forelagte Lovforslag om Ændringer i Straffelovgivningen er optaget Bestemmelser om Forhøjelse af den kriminelle Lavalder m. m., bliver der ikke her Spørgsmaal om at optage det i saa Henseende fra Kommissionen foreliggende Udkast, medens man paa enkelte Steder i det her forelagte Lovforslag har foretaget de i øvrigt nærmest formelle Ændringer, der tilsagdes af Hensynet til hint almindelige Straffelovforslag.

Med Hensyn til Sættelsen af Værgeraadene (§§ 3 og 4) har man anset det rimeligt at forøge disse med 2 Medlemmer, Mænd eller Kvinder, der blive at vælge af Kommunalbestyrelsen efter Forholdstal blandt Kommunens Beboere. Da